

Ur Sven Sandströms brev "Några personliga idrottsminnen från början av 1900-talet"

Då undertecknad år 1903 återvände till Varberg efter ett par års vistelse i mellansvenska städer fanns det i Varberg endast två föreningar som pysslade lite grand med idrott, nämligen Varbergs Atletförening, som förde en anspråkslös tillvaro i Vogels repslagarebana i Sandlyckan, och Varbergs Roddklubb. Den senare var en exklusiv klubb som nästan uteslutande rekryterades av stadens yngre handlande och deras biträden. 1904 blev jag medlem av R.K., det var min mening att försöka intressera R.K:s medlemmar för fotboll som då var helt okänd i Varberg. Jag hade nämligen under min vistelse i Norrköping varit medlem i I.F.K. och deltagit i kampen om Östergötlands D.M. samt blivit fångad av den mystiska kraft som läderkulan utstrålar. Det visade sig emellertid vara fåfängt, där fanns inget intresse varken för fotboll eller idrott utöver rodden. Men hösten samma år hade vi ett uthållighetslopp till Tvååker, startplatsen var förlagd några hundra meter söder om Södra kvarnen, för att väcka så lite uppmärksamhet som möjligt. Det ansågs då för tiden högst oanständigt att på landbacken uppträda i korta byxor och tröja utan armar kunde möjligen gå an i båt.

På startplatsen var förutom starten endast ett par stycken som skulle taga våra kläder med till Roddklubbens hus, omklädningen skedde bak en gärdesgård. Startkontingenten var 1 kr. o. antalet deltagare 9. Första pris blev bestämt till kr. 4, andra till 3 och tredje till 2 kr. Så startade vi med 2 min. mellanrum. Ingen av oss hade någon träning, det var ett okänt begrepp. Under loppet samlades en del åskådare utefter landsvägen, de äldre skakade betänksamt på huvudet, och kvinnliga åskådare såg generat på vår halv nakenhet. Tiderna blevo väl ej så glänsande men alla kom i sinom tid fram till Gerh. Larsons hem, där vi blevo gott och rikligt trakterade. Efter hemkomsten samlades vi i Pehrsonska trädgården, där 2:dra och 3:dje pristagarna spenderade kaffe och punsch, förste pristagaren föredrog att gå hem med sina 4 kr. Dagen efter och förresten hela följande vecka kunde vi knappast gå. Så blev det vår 1905, våren, alla ljusa förhoppningars tid, man blir full av optimism och dådkraft. En afton mötte jag på Påskberget Axel Andersson, där vi dryftade möjligheterna för en idrottsförening och beslutade sätta in en annons i stadens tidningar och inbjuda alla som hade intresse för bildande av en idrottsförening, till möte i Pehrsonska trädgården. Sagt och gjort. Dagen blev bestämd, och där mötte upp cirka 50 st. Axel Andersson hälsade dem välkomna, och föreslog bankkassör Åke Lundgren till att leda dagens förhandlingar. Man beslutade att en idrottsförening skulle bildas och en interimstyrelse bestående av Axel Andersson, konditor Arnholt och undertecknad blev tillsatt med uppdrag att utarbeta stadgar o. inkomma med namnförslag.